

Arrest

nr. 227 381 van 11 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 27 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat F. DEMAJ *loco* advocaat C. BUYTAERT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 25 augustus 2019 wordt verzoekster, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen met frauduleuze identiteitsdocumenten. Op dezelfde dag wordt zij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt zij om internationale bescherming. Op 18 september 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan verzoekster per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Ghanees staatsburger te zijn van Ashanti-origine, afkomstig van Kumasi. In 2009 leerde u uw huidige man kennen op de centrale markt. In 2011 huwden jullie, nadat jullie oudste dochter geboren werd. Jullie kregen hierna in 2013 nog een tweede dochter. Vanaf 2015 gaf uw man u geen geld meer wanneer hij het huis verliet, waardoor er geen eten meer in huis was. Tot dan had u alles gekregen wat u vroeg. Toen u uw man daarop aansprak, zei hij dat hij geen geld meer had. U meldde dit na zes maanden aan uw moeder, die dan voedsel voor u begon te kopen. U vroeg uw moeder echter deze situatie te melden aan uw schoonouders. Hierna kwamen de twee families samen. Tijdens deze bijeenkomst zei uw man dat het hem speet en dat hij het niet meer zou doen en dat hij zou doen wat hij moest doen. Uw man bleef echter hetzelfde doen. Op een dag in juni 2016 vroeg u hem opnieuw geld omdat er niets in huis was. Toen uw man u opnieuw zei dat er geen geld was en u hierover kloeg, begon hij u te slaan. U vertelde dit aan uw vader, waarop die weer een familiebijeenkomst organiseerde. Tijdens deze bijeenkomst gaf u aan niet meer met uw man gehuwd te willen blijven. Uw man weigerde echter een scheiding omdat hij de bruidsschat betaald had. Omdat hij opnieuw zei dat het hem speet, maande de familie u opnieuw aan naar uw man te gaan. U werd echter elke dag geslagen. Op een dag in mei 2019 besloot u met uw kinderen weg te lopen. U ging naar uw vriendin J. (...). U bleef daar drie maanden. Op een dag vond u een bruine enveloppe. U dacht dat er geld in zat maar het bleek om een Duits paspoort te gaan, met een foto van iemand die op u leek. U besloot dit paspoort te gebruiken om Ghana te verlaten. U boekte een vliegtuigticket op naam van de vrouw van het paspoort en verliet Ghana op 24 augustus 2019. De volgende dag kwam u aan in België waar u tegengehouden werd aan de grens omdat u het Rijk trachtte binnen te komen met documenten die iemand anders toebehoren. Dezelfde dag diende u een verzoek tot internationale bescherming in. U vernam later van uw broers dat uw man u kwam zoeken bij uw familie. Hij zou weten dat u het land verlaten hebt, maar hij weet niet waar u bent. Hij zei aan uw broer dat u niet meer moest terugkeren.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. U gaf enkele dagen voor het persoonlijk onderhoud aan de bijstand van een tolk Twi te wensen. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud dd. 13/9/2019 werd u meegedeeld dat een tolk Twi aanwezig was in het Transitcentrum maar dat hij reeds ingeschakeld was in een ander persoonlijk onderhoud. Het voorstel werd gedaan om in het Engels te starten - aangezien u de taal Engels opgegeven had bij de DVZ en aangegeven had deze taal voldoende te beheersen om uw problemen te verwoorden en aangezien u nergens tijdens uw gesprek met DVZ te kennen had gegeven een andere taal dan het Engels te spreken - en eventueel, indien nodig of gewenst, later verder te werken met de aanwezige tolk Twi. Reeds aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd u het voorstel gedaan om te werken met de tolk Twi die intussen beschikbaar was, maar u wees dat voorstel af en verkoos in het Engels verder te gaan.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u dan ook dat u alles kon vertellen in het Engels en dat u de vragen van de PO in het Engels begrepen hebt (zie notities, p. 11).

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen voor de DVZ en het CGVS niet consistent zijn. Zo verklaarde u voor de DVZ dat, nadat uw ouders en schoonouders waren samengekomen, uw man terug meehielp in het huishouden maar dat hij er zich na een tijd weer niets van aantrok (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ dd. 3/9/2019, bijgevoegd blad). Voor het CGVS verklaarde u echter dat uw man na de bijeenkomst van de familie 'hetzelfde bleef doen' (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 13/9/2019 (hierna 'notities'), p. 6). U verklaarde voor de DVZ eveneens dat u, nadat uw man u begon te slaan, hem vroeg het huis te verlaten, maar dat hij dit niet wou (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ dd. 3/9/2019, bijgevoegd blad). U tijdens het persoonlijk onderhoud door het CGVS gevraagd of u ooit aan uw man vroeg om het huis te verlaten, antwoordt u echter 'nee'. U geconfronteerd met uw verklaringen door de DVZ, slaagt u er niet in deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen te duiden. U legt uit dat u wel verklaarde dat als hij het huis verliet, hij jullie geen geld gaf (zie notities, p. 10). Uit de verklaringen zoals genoteerd door de DVZ blijkt echter duidelijk - ook uit de context- dat u wel degelijk verklaarde gevraagd te hebben aan uw man om het huis te verlaten. Vervolgens verklaarde u voor de DVZ dat u - voor uw uiteindelijk vertrek - reeds trachtte weg te lopen maar dat uw man u terughaalde. U voegt toe dat u 'nadien' nog eens probeerde te vluchten met de kinderen (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ dd. 3/9/2019, bijgevoegd blad). Voor het CGVS verklaarde u echter in mei 2019 voor het eerst het huis verlaten te hebben. U verklaarde in mei naar uw vriendin J. (...) gegaan te zijn en sinds mei bij haar gebleven te zijn. Gevraagd of u het huis ooit eerder had verlaten, ontkent u dit (zie notities, pp. 6, 9). U legt voor het CGVS geen verklaringen meer af over een eerdere vlucht van bij uw man, waarbij u door uw man werd teruggebracht.

Verder verklaart u voor de DVZ en voor het CGVS dat u tweemaal hulp zocht op een familiebijeenkomst, waarbij zowel uw ouders als uw schoonouders aanwezig waren. U verklaart bovendien dat u éénmaal per jaar uw schoonouders opzoekt (zie notities, p. 8). In dat opzicht is het opmerkelijk dat u er tijdens het gesprek met de DVZ niet in slaagde de namen van uw schoonouders te geven (zie verklaring DVZ, dd. 3/9/2019, nr. 15a). Voor het CGVS kon u wel plots hun namen opnoemen (zie notities, p. 8).

Verder zijn ook uw verklaringen aangaande uw opeenvolgende visumaanvragen opmerkelijk. Zo verklaarde u initieel tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS dat u ergens in 2016 of 2017 - u vergat de exacte periode - een Ghanees paspoort aanvroeg. U verklaarde dit gewoon te hebben aangevraagd omdat u Ghanese bent en u het dus moest hebben. U verklaart uitdrukkelijk dat u niet van plan was om te reizen, dat u het gewoon vroeg en dat u niemand kende om mee te reizen (zie notities, p. 5). Echter, later tijdens het onderhoud werd u gevraagd sinds wanneer u dacht aan de mogelijkheid om Ghana te verlaten. Hierop antwoordde u echter dat u in 2016 reeds daaraan dacht omdat uw man u begon te slaan en dat u zelfs voor drie landen een visum hebt aangevraagd in die periode (zie notities, p. 7). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u, wanneer u gevraagd werd of u reisplannen had toen u uw paspoort in 2016-2017 aanvroeg, ontkennend antwoordde en u blijkbaar niet dacht aan uw plannen het land te verlaten omdat uw man u sloeg.

Vervolgens is het opmerkelijk voor een zelfstandige en vrijgevochten vrouw zoals u, dat u wat betreft de actuele situatie met betrekking tot uw man, weinig kan toevoegen. U volgde een middelbare opleiding die u beëindigde, u had meerdere jobs in Ghana, u komt op voor uw rechten bij uw ouders en schoonouders, u tracht meerdere visa voor meerdere Europese landen te regelen in Accra, u kon zelf uw reis bekostigen, u onderneemt een reis naar België,... (zie notities, p. 4, 7). Er kan dus aangenomen worden dat u een zelfstandige, ondernemende vrouw bent. Echter, u verklaart sinds uw vertrek bij uw man, geen enkel contact meer met hem te hebben (zie notities, p. 3). U verklaart ook dat, sinds u naar J. (...) ging, niemand met uw man ging praten (zie notities, p. 9). Nochtans, u gevraagd of het geen mogelijkheid is om nu iemand naar uw man te sturen om hem te zeggen dat u een scheiding wil, verklaart u : 'Alleen als de familie samen komt en de schnaps geven, misschien kunnen mijn ouders zijn ouders bellen en zeggen dat ik scheiding wil.' (zie notities, p.9). U verklaart ook dat uw man naar uw familie ging om te vragen waar u bent en dat hij zei dat u niet meer moest terugkomen (zie notities, p. 5, 7). U gevraagd of dat dan betekent dat u dan van hem 'vrij' bent, of dat wil zeggen dat hij dan van u wil scheiden, verklaart u opmerkelijk genoeg dit niet te weten. Uw passiviteit om verder te onderhandelen over een mogelijke scheiding en om uit te zoeken hoe uw man op dit moment staat tegenover een scheiding, is frappant en tast de ernst van de door u aangehaalde problemen grondig aan.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat wettelijke scheiding via het gerecht mogelijk is in Ghana, ook voor traditionele huwelijken. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u deze optie reeds hebt overwogen. Uit deze informatie blijkt eveneens dat bij 'tribal divorces', die blijkbaar mogelijk

zijn naast de wettelijke scheiding, het de familiehoofden zijn die tot een overeenstemming dienen te komen. Uw verklaring dat alleen uw man kan beslissen tot een scheiding (zie notities, p. 8), blijkt dus niet te kloppen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt ten slotte in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen enkel document neer dat uw identiteit, reisweg of asielrelaas kan staven of ondersteunt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Na een weergave van de motieven van de bestreden beslissing en van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, laat verzoekster het volgende gelden:

"5. Het is duidelijk dat "gegronde vrees voor vervolging" inhoudt dat de vluchteling tegelijkertijd een "vrees" (subjectief element) moet hebben en dat het over een "gegronde" vrees moet gaan (objectief element). De persoon moet een vrees koesteren. Dit wordt onder meer bepaald door de persoonlijkheid van het individu : de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere, de psychologische reacties van twee personen zullen in identieke omstandigheden niet steeds dezelfde zijn. Dit heeft invloed op de vraag hoe snel iemand zal beslissen zijn land te verlaten : indien iemand hiermee lang wacht na de laatste daad van vervolging, kan dit te maken hebben met zijn persoonlijkheid. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal subjectieve gegevens : de algemene toestand in het land van herkomst, het lot van familieleden of andere personen in een gelijkaardige situatie enz. Het objectief element primeert.

In onderhavig geval koestert verzoeker een gegronde vrees dat zij zal worden vervolgd omwille van haar problemen in Ghana. Huishoudelijk geweld is bovendien een algemeen gekend aanhoudend fenomeen in Ghana (<https://www.cfr.org/blog/violence-against-women-ghana-unsafe-second-safest-country-africa>; <http://www.bioline.org.br/pdf?ep18022>).

De vervolging moet een zekere ernst, een zekere zwaarte vertonen : een persoon die omwille van een probleem van geringe omvang zijn land verlaat, kan niet als vluchteling erkend worden. Het moet gaan om een risico voor zijn leven of zijn vrijheid, of een grove schending van de mensenrechten. Daarenboven dient te worden bemerkt dat er geen absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land was gebleven. Het volstaat dat er een redelijke kans is dat de vervolging zal plaatshebben (Het Amerikaans Hooggerechtshof stelde in een principiële beslissing van 9 maart 1987, inzake INS v. C. FONESCA, dat "een gegronde vrees voor vervolging" aanwezig kan zijn, zelfs indien de kans dat de vluchteling vervolgd wordt in geval van terugkeer, minder van 50% bedraagt).

In casu verliet verzoeker Ghana omwille van het feit dat zij aldaar door haar echtgenoot zal worden bedreigd en fysisch worden mishandeld, het betreft dus een probleem dat ernstig is en een risico voor haar vrijheid en veiligheid vormt. Zelfs indien er niet met absolute zekerheid zou kunnen worden vastgesteld -quod non- dat verzoeker in Ghana zou worden mishandeld indien zij daar was gebleven, dan nog dient op zijn minst te worden vastgesteld dat verzoeker een redelijke kans heeft dat de mishandeling plaats zal vinden. Verzoeker werd immers reeds mishandeld.

De status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst of, in het geval van een staatloze, naar het land gaat waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, een reëel risico loopt op ernstige schade, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wil stellen. Aldus moeten er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij, in geval van terugkeer, een reëel risico loopt op ernstige schade, en hij kan of wil zich niet door zijn land laten beschermen.

In onderhavig geval riskeert verzoeker te worden mishandeld in Ghana, waardoor zij op zijn minst de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming wordt in principe toegekend aan asielzoekers die aantonen dat zij bij terugkeer naar hun land (in de toekomst dus) zouden kunnen worden vervolgd of dat zij ernstige schade zouden kunnen lopen. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet keert de bewijslast om voor asielzoekers die in het verleden reeds werden vervolgd, ernstige schade hebben geleden of daarmee werden bedreigd. Het CGVS moet in dat geval een beschermingsstatuut toekennen (resp. vluchteling of subsidiaire bescherming), tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. Dit artikel sluit de mogelijkheid niet uit om bescherming toe te kennen indien er sprake is van zeer ernstige trauma's bij de asielzoeker, zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet zijn land te verlaten verdwenen of gewijzigd zijn. Het gaat dan om asielzoekers die een bijzonder sterke vrees koesteren ten gevolge van uiterst ernstige vervolgingen in het verleden. Aldus, kunnen we besluiten dat indien een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, wordt dit beschouwd als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaakt. In dit geval is het aan de verwerende partij (het CGVS) om te bewijzen dat er redenen bestaan om aan te nemen dat deze vervolging of deze ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvV 28 mei 2010, nr. 44 192; RvV 25 juni 2010, nr. 45 444; RvV 5 augustus 2010, nr. 47 037).

Het gebruik van de begrippen "zwaarwegende gronden" en "reëel risico" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stuurt aan op een individueel onderzoek van de concrete situatie waarin de betrokkene zich bevindt. De aanvraag van de subsidiaire bescherming kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in zijn land van herkomst, maar moet enig verband met zijn persoon tonen, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele dreiging vereist (RvV 16 november 2009, nr. 34 245; RvV 27 april 2010, nr. 42 444). Dit vloeit tevens voort uit een interpretatie van het begrip "reëel risico" naar analogie met de maatstaf die het EHRM hanteert bij de beoordeling van artikel 3 EVRM, waardoor niet alleen rekening dient te worden gehouden met wat gekend is over de situatie in het land van herkomst van de asielzoeker doch ook met diens persoonlijke situatie.

In principe dient de vervolging zijn oorzaak te vinden in redenen die te maken hebben met ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde groep of de politieke overtuiging. Voorts dient te worden bemerkt dat de vervolging rechtstreeks of onrechtstreeks kan zijn. Onrechtstreeks is ze wanneer de vervolging uitgaat van particulieren.

Er wordt steeds nagegaan of de aangevoerde vervolgingen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, ongeacht of het gaat om familiaal geweld (RvV 9 maart 2010, nr. 39 969; RvV 19 maart 2010, nr. 40 530), seksueel geweld (RvV 11 januari 2011, nr. 36 856) of inbreuken die onder het gemeen recht vallen (RvV 16 februari 2010, nr. 38 798; RvV 5 augustus 2010, nr. 47 009; RvV 12 augustus 2010, nr. 47 219). In het kader van de beoordeling van het gegronde karakter van verzoekers vrees voor vervolging is het niet belangrijk of hij daadwerkelijk het kenmerk gekoppeld aan ras, geloof, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging bezit dat de oorzaak van de vervolging is (RvV 21 april 2010, nr. 42 086; RvV 20 mei 2010, nr. 43 563).

In onderhavig geval is het duidelijk dat verzoeker haar vervolging en mishandeling hun oorzaak kennen in haar mishandeling door haar echtgenoot. Zij ontvluchtte Ghana dan ook om die reden.

6. Bij het onderzoek ten gronde ligt de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker. Maar meestal zal deze geen tastbare bewijzen kunnen tonen. Daarom moeten de ondervrager en de asielzoeker alle pertinente feiten vaststellen en beoordelen. In bepaalde gevallen komt het aan de overheid toe om alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen. Indien deze niet gevonden kunnen worden, wordt aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund. (RvV 4 december 2009, nr. 35 347; RvV 5 januari 2010, nr. 36 655; RvV 28 januari 2010, nr. 37 798; RvV 11 februari 2010, nr. 38 612; RvV 12 februari 2010, nr. 38 685; RvV 19 april 2010, nr. 41 835). Om de geloofwaardigheid van een asielzoeker te beoordelen, dient rekening te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, o.m. zijn opleiding, zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen. Het is bijgevolg duidelijk dat om het bestaan van een reden van vrees voor vervolging of van een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen na te gaan, dienen de voorzienbare gevolgen van de terugkeer van de verzoeker naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit of, indien deze niet kan worden bepaald, naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, te worden onderzocht (RvV 24 juni 2010, nr. 45 396).

Het is duidelijk dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaan van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (RvV nr. 70 321 van 22 november 2011; RvV nr. 73 836 van 24 januari 2012).

Er dient te worden bemerkt dat in vele asioldossiers het CGVS de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade blijft steken op de geloofwaardigheid van de asielzoeker. Het CGVS stelt in die gevallen dat de asielzoeker geen reëel zicht biedt op zijn herkomst, zijn verblijfssituatie en de problemen die daaruit voortvloeien. (F. Vogelaar, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T.Vreemd. 2013, p. 55).

Onjuiste verklaringen zijn op zichzelf geen reden om de aanvraag te weigeren. Dergelijke verklaringen moeten worden beoordeeld gelet op de omstandigheden eigen aan de zaak. Er bestaan bij het CGVS geen procedureregels met betrekking tot het verslag van het gehoor; er bestaat dan ook geen enkele waarborg dat de nota's die door de ambtenaar genomen zijn, betrouwbaar zijn; indien bijgevolg de asielzoeker de inhoud van die nota's (over een bepaalde tegenstrijdigheid) op een nauwkeurige en geloofwaardige manier betwist, kan het verslag op dit punt niet tegen hem gebruikt worden. Het feit dat een gegeven tijdens een verhoor vermeld wordt en tijdens een ander verhoor niet, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid; niet alle gevallen van weglating van gegevens mogen ertoe leiden dat de goede trouw van de asielzoeker in vraag wordt gesteld.

*De beoordeling van de geloofwaardigheid moet focussen op de meest relevante elementen van de asielaanvraag met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging en/of het reële risico op ernstige schade. De vragen met betrekking tot de geloofwaardigheid moeten erop gericht zijn om vast te stellen of een asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn. Slechts tegenstrijdigheden en inconsistenties in verband met de kern van het asielrelaas zouden tot ongeloofwaardigheid moeten leiden. (F. Vogelaar, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T.Vreemd. 2013, p. 57) Tegenstrijdigheden in verband met minder relevante details van het asielrelaas hoeven niet tot de ongeloofwaardigheid van de asielzoeker te leiden (G. Goodwin-Gill, *The Refugee in International Law*, Oxford, Oxford University Press, 2007, p. 549; J. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Cambridge University Press, 2005, p. 85). Ook het EHRM heeft aangenomen dat verklaringen van een asielzoeker inconsistent mogen zijn. Zelfs een gedeelte van het relaas mag ongeloofwaardig worden geacht (T. Spijkerboer, "Subsidiarity and Arguability : the European Court of Human Rights Case law on Judicial Review in Asylum Cases", *International Journal of Refugee Law* 2009, volume 21, number 1, p. 59; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, nr. 2345/02, § 50-56). In sommige gevallen focust het CGVS bij de beoordeling van de geloofwaardigheid voornamelijk op de minder relevante details van het asielrelaas. Daarenboven focust het CGVS in vele gevallen zich zelfs volledig op de minder relevante details, zoals de reisroute, geografische kennis van de regio van afkomst of irrelevante data ver in het verleden. Op basis van tegenstrijdige en inconsistente verklaringen over de minder belangrijke details en op basis van een gebrek aan bewijs acht het CGVS een asielzoeker vervolgens ongeloofwaardig (F. Vogelaar, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T.Vreemd. 2013, p. 57).*

Er dient te worden opgemerkt dat in de hypothese van ontbreken van geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker, dat dit niet betekent dat men zich niet de vraag moet stellen of het bestaan van een vrees voor vervolging of van een risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden (Jaarverslag RvV 2009-2010, p. 74).

In voorliggende zaak is de bestreden beslissing ervan uit gegaan dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is, maar het CGVS stelt zich niet de vraag of het bestaan van een vrees voor vervolging en/of mishandeling kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden.

De bestreden beslissing baseert zich voor de afwijzing van verzoekers asielaanvraag steeds op de door het CGVS beweerde tegenstrijdigheden tussen het DVZ-gehoor en het CGVS gehoor.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd of mishandeld - quod non -, op zijn minst dient er te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat zij zal worden vervolgd of mishandeld en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn. In dat verband moet er worden verwezen naar het wijdverspreid fenomeen van huishoudelijk geweld in Ghana (<https://www.cfr.org/blog/violence18-against-women-ghana-unsafe-second-safest-country-africa>; <http://www.bioline.org.br/pdf?ep18022>).

Er is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op onwetendheid van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat haar verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan. Verzoeker merkt op dat zij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat zij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Zij stelt dat zij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die haar werden gesteld, maar meent dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten. Tevens voert verzoeker aan dat van haar niet kan worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanvoert, bewijst. Zij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat het CGVS haar verklaringen zomaar ééenzijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig.

Verder dient te worden opgemerkt dat het CGVS een actieve samenwerkingsplicht heeft met de verzoeker. De bewijslast in asielzaken is volgens UNHCR een gedeelde taak (UNHCR, Richtlijn over bewijslast, § 6) . Het Hof van Justitie stelt over de bewijslast dat "Indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker" (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M./Ierland, § 66). Verder neemt ook het EHRM aan dat er een bepaalde onderzoeksplicht rust op de asielinstanties. Dit komt zeer duidelijk tot uiting in de recente uitspraak van het EHRM in de zaak Singh en anderen tegen België (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11, Singh en anderen/België).

De beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas is slechts een onderdeel van de vaststelling van een EVRM-risico. Ondanks het feit dat het CGVS poogt ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker vast te stellen, kunnen elementen daaruit nog steeds leiden tot een EVRM-schending (EHRM in de zaak Said tegen Nederland en EHRM in de zaak FH tegen Zweden). De bewijslast rust dus niet enkel op de asielzoekers. Ook het CGVS dient dus de aangebrachte feiten mee vast te stellen. Onder meer door het verzamelen van relevante herkomstlandeninformatie in de individuele zaken.

De bewijsstandaard in asielrecht ligt lager dan in andere rechtstakken. Feiten dienen niet met stellige zekerheid maar met mate van waarschijnlijkheid bewezen worden, wat dus ruimte voor twijfel toelaat. Een belangrijk principe in het asielrecht is dat twijfel in het voordeel van de asielzoeker speelt. Het CGVS dient bij de beoordeling van de verklaringen niet overtuigd te zijn van alle beweringen. Van zodra het de verklaringen over het algemeen als coherent en plausibel bestempelt, dan moet het voordeel van de twijfel verleend worden aan de asielzoekers. (UNHCR, Richtlijn over bewijslast, §3).

Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van asielzoekers is het belangrijk rekening te houden met de context waarbinnen de asielaanvraag wordt gesteld.

7. Verzoeker wenst ook nog het volgende op te merken:

- 1) Verzoeker heeft spontaan verklaringen afgelegd over haar asielrelaas;
- 2) De situatie van huishoudelijk geweld is een wijdverspreid fenomeen in Ghana (<https://www.cfr.org/blog/violence-against-women-ghana-unsafe-second-safest-country-africa>; <http://www.bioline.org.br/pdf?ep18022>). en wordt bevestigd door rapporten. Het CGVS heeft dergelijke rapporten niet geconsulteerd of nagegaan om het asielrelaas van verzoeker te analyseren. Haar motivering in de bestreden beslissing kan dan ook niet aanzien worden als zijnde deugdelijk.
- 3) Verzoeker heeft alle elementen ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk aangebracht. Indien er wordt vanuit gegaan dat verzoeker een aantal van haar verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, moet zij toch als geloofwaardig geacht en dient haar het voordeel van de twijfel te worden gegund aan gezien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :
 - a) verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om haar aanvraag te staven;
 - b) alle relevante elementen waarover zij beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
 - c) de verklaringen van verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag;
 - d) zij heeft haar aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend;
 - e) er is vast komen te staan dat de zij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd ".
- 4) Verzoeker heeft geen bijstand van een tolk Twi gekregen hoewel zij daar uitdrukkelijk naar heeft gevraagd. Bovendien is de protection officer van het CGCS geen "native speaker" wat het Engels betreft en is het Engels ook niet verzoekers eerste taal, maar wel het Twi. Het is dan ook evident dat bepaalde elementen niet juist in kaart werden gebracht door het CGVS omwille van deze taalbarrière.
- 5) Het CGVS meent dat scheiding wettelijk mogelijk is in Ghana, maar bekijkt dit met een louter theoretische bril, er is immers een verschil tussen "law in action" en "law in books". Bovendien behoeft een echtscheiding een tribale zege. Zelfs in het geval van echtscheiding zal een verdere geweldpleging door de echtgenoot van verzoeker niet kunnen worden verhinderd.
- 6) Dat verzoeker inderdaad mishandeld is geweest door haar echtgenoot wordt door het CGVS niet betwist, minstens niet weerlegd.
- 7) Nader onderzoek leert zoals hierboven uiteengezet dat huishoudelijk geweld in Ghana een wijdverspreid fenomeen is:

Ghanaian women face barriers in reporting violence. These obstacles are rooted in a cultural belief that domestic and sexual violence is a private matter that should be addressed outside of the criminal justice system. A public health report shows that 33 to 37 percent of women in Ghana have experienced intimate partner violence in the course of their relationship (this includes physical, sexual, and emotional violence). In Ghanaian schools, studies found that 14 percent of girls are victims of sexual abuse and 52 percent have experienced genderbased violence. These numbers are likely understated, as girls tend not to report crimes for fear of reprisal.

<https://www.cfr.org/blog/violence-against-women-ghana-unsafe-second-safest-country-africa>

A 2008 Domestic and Health Survey conducted in Ghana revealed that 38.7 percent of women between the ages of 15 and 49 years reported experiences of psychological, physical and sexual violence by a male spouse at some point in their lives. Although not the focus of this paper, it is equally worthy of note that over a quarter of men in Ghana also reported experiencing psychological or physical violence from their partner or wife (GSS, 2009 cited in IDS, 2016:22). However, a common challenge facing studies of domestic violence is the difficulty of differentiating between three categories in reports of domestic violence: common couple violence, defensive violence, and intimate terror and abuse. It is unclear what category of violence the male victims were reporting. Domestic violence in marriage is a critical problem partly because marriage continues to be viewed as a desirable and necessary societal status in Ghana (Ampofo Adomako, 2008: 404). Most often, practices and views about marriage that make women subservient to men go unchallenged such that the physical or sexual abuses of women within conjugal relations are not regarded as unusual, as a result; many women simply endure abusive relationships. In fact, it has been found out that some women do not even recognise certain abusive behaviours of their companions as abusive (Adomako Ampofo & Prah, 2009). Furthermore, women who do acknowledge that they are being abused rarely complain publicly about their ordeal because such issues are considered "private", although they may complain to family members, friends or religious leaders (Adekeye, Abimbola & Adeusi, 2013; Adomako Ampofo, Awotwi & Dwamena-Aboagye, 2005). Studies in every global region indicate that women tend to fear further retribution and even death from reporting acts of domestic abuse (Mahserijian, 2016). Marriage, in general, gives particular obligations and rights to spouses but is also characterized by a certain level of ambiguity. Despite the cultural position that male and female roles are designed to complement each other in marriage, the various customary law systems in Ghana do not view men and women as equal partners. Yet a majority of marriages are contracted under these laws. While the 1992 constitution guarantees equality and contains clauses on the non-discrimination of persons, these statutory laws have not succeeded in transforming embedded

cultural views on marriage (Adomako Ampofo & Prah, 2009). An interesting example of a cultural marital provision is the perceived right of husbands to correct the actual or presumed offenses and indiscretions of their wives and this could take the form of beating. Customary law, however, stipulates that the correction or chastisement should not be excessive and the bruises should not be visible. Another example involves the right to sexual pleasure and satisfaction by both parties in a relationship. Refusal to engage in sexual relations if deemed unreasonable can be a legitimate reason for divorce among ethnic groups such as the Akan. Consequently, a woman's refusal to submit to her husband's demands can lead to beating and even emotional abuse (Kutosati and Morck, 2012 & Adomako Ampofo and Prah, 2009). Experts on the Ghanaian customary law system argue that while sanctions and punishments, including physical punishments, are permissible within the social system, there are clear lines drawn between punishment and abuse (CokerAppiah, 2016; Adomako Ampofo & Prah, 2009). Such lines are rapidly disappearing as extreme forms of violence against women and girls have become normalized, especially in the context of intimate relationships. Several studies have indicated that the economic dependency generated by poverty is a significant factor for understanding gendered violence, and "designing policy and practical responses" (Katembo, 2015:59; Makama, 2013:117; Kutosati & Morck, 2012:50; Cusack, 2009:3). Such an economic indicator is also complicated by the impact of cultural norms and value systems in constructing domestic roles and expectations. However, while each ethnic group in the country is distinct in terms of language and certain customs, this paper reveals remarkable commonalities in the patterns of patriarchal hierarchy and the socialization of men and women into structures of domestic power and authority. While the survey's female respondents utilize alternative language to identify significant triggers of violence in their homes, it seems apparent that among other factors, violence is used as a mode of control and restoration of a domestic hierarchy seemingly threatened by women's growing economic independence.

(...)

This study finds that women in Ghana continue to suffer high rates of domestic abuse, which is a form of gendered discrimination, largely due to the entrenchment of patriarchal structures within the domestic and public arenas. Yet the Ghanaian women surveyed or interviewed for this research highlight the transition of certain cultural norms and traditions and their reinstitution in new forms. While their male partners may abstain from using the language of rights granted by payment of the bride price to compel domestic subservience, they continue to reference the power of patriarchy through various measures of economic control and dominance over the female body. Consequently, women are disciplined with violence for daring to gain economic independence, for being "disobedient" or not complying, for refusing sexual advances and thus denying men of their "conjugal rights" and so on. Most unexpectedly, however, women ranked alcoholism as the highest common trigger of violence by their male partners. This foregrounds alcoholism itself as a possible critical indicator of increased social, economic and cultural pressures in Ghana. It is pertinent to note that over time the media has been a great promoter of alcohol in social settings despite its injunctions to 'drink responsibly'. It is about time the media begins to sensitize the populace about the negative influence of alcoholism on domestic violence. On this note, this study therefore suggests the need for a focused interrogation of the changing causes, impact and policy implications of intimate partner and domestic violence.

<http://www.bioline.org.br/pdf?ep18022>

Het CGVS heeft dus geenszins het asielrelaas van verzoeker beoordeeld, noch de algemene situatie van huishoudelijk geweld in Ghana nagegaan en heeft niet nagegaan in welke situatie verzoeker in Ghana zou terechtkomen. Bijgevolg heeft het CGVS dus niet voldaan aan haar onderzoeksplicht.

8. Uit bovenstaande overwegingen blijkt dat de vrees van verzoeker vaststaat en dat zij bij terugkeer naar Ghana minstens zwaar zal worden mishandeld. Derhalve dient aan verzoeker de status van vluchteling, minstens de subsidiaire bescherming te worden toegekend.

9. De bestreden beslissing is bijgevolg niet van die aard dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/2 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en van het verbod van willekeur, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen en dit beginsel geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3.3. Waar verzoekster nog de schending aanvoert van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad erop dat deze bepaling bij artikel 16 van het koninklijke besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven.

2.3.3.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoekster verklaart bij terugkeer naar haar land van herkomst haar echtgenoot te vrezen die haar elke dag sloeg en niet van haar wilde scheiden.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij er niet in geslaagd is om haar vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken, nu (i) haar opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet consistent zijn, (ii) zij er tijdens het gesprek met de DVZ niet in slaagde de namen van haar schoonouders te geven, (iii) haar verklaringen aangaande haar opeenvolgende visumaanvragen opmerkelijk zijn, (iv) het opmerkelijk is dat zij, een zelfstandige en vrijgevochten vrouw, wat betreft de actuele situatie met betrekking tot haar man weinig kan toevoegen, (v) uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat wettelijke scheiding via het gerecht mogelijk is in Ghana, ook voor traditionele huwelijken, en (vi) zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen enkel document neerlegt dat haar identiteit, reisweg of asielrelaas kan staven of ondersteunt.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal verzoeksters verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het aanhalen van algemene informatie over huishoudelijk geweld in Ghana, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen en het vergoelijken van de beperktheid van haar verklaringen en van haar onvermogen om alles te bewijzen, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Waar verzoekster aanvoert dat er geen rekening is gehouden met het feit dat zij verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er is gebeurd, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij brengt geen medische stukken bij waaruit dit kan blijken. Ook tijdens het gehoor met het CGVS heeft zij hiervan geen melding gemaakt. Ook haar advocaat verklaarde aan het einde van dit gehoor "*niets lastig*" te hebben gemerkt tijdens het interview (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11).

Verzoekster voert nog aan dat zij, hoewel zij daar uitdrukkelijk om had gevraagd, geen bijstand heeft gekregen van een tolk Twi en dat de *protection officer* van het CGCS geen "*native speaker*" is wat het Engels betreft en het Engels ook niet haar eerste taal is, zodat het evident is dat bepaalde elementen niet juist in kaart werden gebracht. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat zij zelf instemde om het gehoor in het Engels aan te vatten en dat zij het voorstel dat haar in de loop van het gehoor werd gedaan om het gehoor verder te zetten met een tolk Twi, die inmiddels beschikbaar was, afwees (adm. doss., stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2-3). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster het gevoel te hebben dat zij alles kon vertellen in het Engels en alle vragen in het Engels begrepen te hebben (adm. doss., stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Ook verzoeksters advocaat verklaarde aan het einde van dit gehoor "*niets lastig*" te hebben gemerkt tijdens het interview (adm. doss., stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Ten slotte laat verzoekster in haar verzoekschrift na *in concreto* te duiden welke specifieke elementen niet juist in kaart werden gebracht. Het is aan verzoekster om *in concreto* aan te wijzen wat er mogelijks verkeerd gegaan zou zijn en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Verzoekster blijft hiertoe aldus in gebreke.

Verzoekster merkt verder op dat de commissaris-generaal, waar hij stelt dat een echtscheiding wettelijk mogelijk is in Ghana, voorbijgaat aan het verschil tussen "*law in action*" en "*law in books*". Zij wijst erop dat een echtscheiding een tribale zege behoeft en dat zelfs in het geval van echtscheiding een verdere geweldpleging door haar echtgenoot niet zal kunnen worden verhinderd. Zij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Op geen enkele wijze toont zij aan dat het bekomen van een echtscheiding voor haar in de praktijk niet mogelijk zou zijn en dat haar bewering dat alleen haar man kan beslissen tot een echtscheiding wel correct zou zijn. Voorts doet verzoeksters betoog geen afbreuk aan het gegeven dat zij er niet in geslaagd is om (de ernst van) haar problemen aannemelijk te maken. De bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus.

Waar verzoekster nog stelt dat door de commissaris-generaal niet wordt betwist, minstens weerlegd, dat zij door haar echtgenoot mishandeld is geweest, wijst de Raad erop dat zij geen enkel document heeft voorgelegd dat haar asielrelaas (en zelfs haar identiteit en reisweg) kan ondersteunen en dat zij bovendien geen enkele van de hierboven aangehaalde vaststellingen van de bestreden beslissing die de geloofwaardigheid en de ernst van haar problemen met haar echtgenoot ondermijnen *in concreto* tracht te weerleggen of te ontkrachten. Voor zover verzoekster zich in dit verband zou beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Ghana zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Ghana actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN